

ศักยภาพการนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้านการรับสารไปใช้ในทักษะการพูดและการเขียน
ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต และอิทธิพลของหนังสือเรียนที่มีต่อ
ปริมาณคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา

The Proficiency of Third Year Undergraduate Students in Using Receptive
Vocabulary in Speaking & Writing Skills and the Impact of Textbooks on Their
Vocabulary Knowledge

ศุภิกา นีรัตติสัย

Supika Nirattisai

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ศักยภาพในการนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้านการรับสาร (English receptive vocabulary) ไปใช้ในทักษะการพูดและการเขียน (speaking and writing skills) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต และ 2) อิทธิพลของหนังสือเรียนที่มีต่อปริมาณคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ใน 2 แง่มุม คือ 2.1) คุณภาพของหนังสือเรียนในด้านทั่วไปและด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และ 2.2) ระดับความยากของคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในหนังสือเรียนกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวน 204 คน โดยใช้เครื่องมือวิจัยคือ 1) ข้อสอบวัดความรู้คำศัพท์ด้านการส่งสาร (productive vocabulary test) 2) ข้อสอบวัดความรู้คำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary test) 3) หนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ 4) แบบสอบถามเพื่อประเมินคุณภาพหนังสือเรียน และ 5) โปรแกรมตรวจสอบระดับความยากของคำศัพท์ "Check Words Up" ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า 1) ศักยภาพการใช้คำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary) ในทักษะการเขียนและการพูด (writing and speaking skills) ของนักศึกษา อยู่ในระดับร้อยละ 49.96 หมายความว่า จากคำศัพท์ที่นักศึกษารู้ความหมาย 100 คำ นักศึกษาสามารถนำไปใช้ในการพูดและเขียนได้เพียง 49.96 คำ เท่านั้น 2) ในการประเมินคุณภาพทั่วไปและด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ พบว่าหนังสือทั้งสองเล่มมีคุณภาพในระดับปานกลาง อีกทั้ง ผลการวัดระดับความยากของคำศัพท์ภาษาอังกฤษในหนังสือเรียนทั้งสอง พบว่า คำศัพท์จำนวนมากกว่าร้อยละ 90 ของคำศัพท์ทั้งหมดในหนังสือ อยู่ในระดับพื้นฐานที่ระดับ 1000 – 2000 แต่มีเพียงไม่ถึงร้อยละ 10 เป็นกลุ่มคำศัพท์ที่มีระดับความยากเหมาะสมกับนักศึกษา (ระดับตั้งแต่ 3000 ขึ้นไป)

คำสำคัญ: คำศัพท์, ปริมาณคำศัพท์, ศักยภาพ, หนังสือเรียน, การประเมิน

Abstract

The purposes of this research were to study: 1) the proficiency in using receptive vocabulary in speaking & writing skills of the third year students of Phuket Rajabhat University, and 2) the impact of textbooks on the students' English vocabulary knowledge in the two aspects: 2.1) textbooks' qualities in the overview and English vocabulary aspect and 2.2) difficulties of vocabulary used in the textbooks. The subjects of this study were 204 third year students of Phuket Rajabhat University. The data obtained through 5 research instruments: 1) productive vocabulary test 2) receptive vocabulary test 3) English for General Communication Textbook & English for Professional Communication

Textbook, 4) questionnaire for assessing textbooks' qualities, and 5) Check Words Up Program. The research reviewed that 1) their proficiency in using English receptive vocabulary in speaking & writing skills was 49.96 percent; out of their 100 known words, they can only use 49.96 words in their speaking and writing. 2) In assessing the qualities of English for General Communication Textbook & English for Professional Communication Textbook, the results showed that the qualities of the two textbooks in the overview and English vocabulary aspect were at a moderate level. According to the difficulties of English vocabulary used in the textbooks, over 90 percent of all words was in 1000-2000 word levels and below 10 percent was in 3000 word level onward.

Keywords: vocabulary, vocabulary size, proficiency, textbook, evaluation

บทนำ

ความสามารถทางด้านภาษาและความรู้คำศัพท์ที่มีความสอดคล้องกันอย่างยิ่ง (Laufer, 1998; Nation & Meara, 2002) นักวิจัยหลายท่านได้พิจารณาให้ความรู้คำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการพัฒนาประสิทธิภาพการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียน (Laufer, 1986; Knight, 1994; Hermann, 2003) จากงานวิจัยของ Dubin และ Olshtain (1986) ได้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนที่มีคลังความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับสูงสามารถใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ในทางกลับกันผู้เรียนที่มีปริมาณคำศัพท์ในระดับต่ำจะส่งผลให้เกิดปัญหาในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ดังนั้น ความรู้คำศัพท์ถือว่าเป็นองค์ประกอบสำคัญในการสะท้อนทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้

การพัฒนาความรู้คำศัพท์แยกออกเป็น 3 รูปแบบ (Henriksen, 1999) คือ 1) partial to precise knowledge คือ ความรู้คำศัพท์ที่เริ่มต้นจากการจดจำความหมายคำศัพท์ได้บางส่วนแต่ยังไม่เข้าใจทั้งหมด ต่อมาความรู้ที่คลุมเครือนี้จะพัฒนาต่อไปสู่การเข้าใจที่ชัดเจน การพัฒนาความรู้คำศัพท์ประเภทนี้มีความเกี่ยวข้องกับปริมาณความรู้คำศัพท์ของผู้เรียน 2) depth of knowledge คือ ความรู้ที่วัดจากคุณภาพความรู้คำศัพท์ของผู้เรียน การพัฒนาความรู้ในรูปแบบนี้ได้รับการมองแบบเครือข่าย ยิ่งผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงคำศัพท์คำหนึ่งกับคำศัพท์อื่นๆ ได้จำนวนมากเท่าไร ผู้เรียนก็มีความเข้าใจคำศัพท์นั้นๆ ได้อย่างถ่องแท้มากขึ้นเท่านั้น 3) receptive to productive knowledge คือ การพัฒนาระดับความเชี่ยวชาญในความรู้คำศัพท์จากความเข้าใจความหมาย (ความรู้คำศัพท์ด้านการรับรู้/receptive vocabulary) ไปสู่ความสามารถในการผลิตภาษาของผู้เรียน (ความรู้คำศัพท์ด้านการส่งสาร/productive vocabulary) จากรูปแบบการพัฒนาความรู้คำศัพท์ที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า การพัฒนาในรูปแบบที่ 1 และ 2 มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับความเข้าใจในคำศัพท์ ส่วนการพัฒนาแบบที่ 3 จะสะท้อนถึงความสามารถในการเข้าใจความหมายคำศัพท์และการใช้คำศัพท์ จากคำกล่าวของ Nation (2001) ความสามารถของผู้เรียนในการนำคำศัพท์ไปใช้ (productive knowledge) ถือเป็น การสะท้อนความเข้าใจของผู้เรียนต่อคำศัพท์นั้นๆ อีกทั้งถ้ามองในเชิงลึกแล้ว receptive and productive knowledge มีความเชื่อมโยงกับ partial to precise knowledge และ depth of knowledge หรืออีกนัยหนึ่งคือ การพัฒนาคำศัพท์ 3 รูปแบบนี้ แท้ที่จริงแล้วไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ดังนั้นแล้วผู้วิจัยจึงเลือกที่จะศึกษาการพัฒนาความรู้คำศัพท์ของผู้เรียนในรูปแบบ receptive and productive knowledge รูปแบบเดียวเท่านั้น

ความรู้คำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary) และความรู้คำศัพท์ด้านการส่งสาร (productive vocabulary) ได้สะท้อนให้เห็นถึงความสามารถด้านคำศัพท์ของผู้เรียนในมุมมองที่แตกต่างกัน โดยความรู้คำศัพท์ด้านการรับรู้ (receptive vocabulary) เป็นความรู้ในการจดจำความหมายของคำศัพท์นั้นๆ และสามารถนำเอาความรู้นี้ไปใช้ในการอ่านและการฟังภาษา ส่วนความรู้คำศัพท์ด้านการส่งสาร (productive vocabulary) เป็นความสามารถในการนำความรู้คำศัพท์ไปใช้ในการพูดและการเขียน (Nation, 1990; Schmitt, 2010)

เนื่องจากคำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary) และคำศัพท์ด้านการส่งสาร (productive vocabulary) มีความแตกต่างกัน นักวิจัยจึงนิยมศึกษาคำศัพท์ทั้งสองชนิดแยกกัน ที่ผ่านมามีการศึกษาเกี่ยวกับคำศัพท์ที่ได้รับความสนใจจากนักวิจัยเป็นอย่างมาก อีกทั้งวัตถุประสงค์ในการวิจัยมีความแตกต่างกันออกไป เช่น เพื่อศึกษา 1) ปริมาณคำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary) และความรู้คำศัพท์ด้านการส่งสาร (productive vocabulary) (e.g., Laufer, 1998; Zhiying,

2005; Zhong, 2012) 2) ความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary) และความรู้คำศัพท์ด้านการส่งสาร (productive vocabulary) (e.g., Laufer & Goldstein, 2004; Zhong & Hirsh, 2009) 3) ความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary) และความรู้คำศัพท์ด้านการส่งสาร (productive vocabulary) กับทักษะทางภาษา (e.g., Albrechtsen & Haastrop & Henriksen, 2008; Golkar & Yamini, 2007) 4) การเปรียบเทียบระดับคำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary) และความรู้คำศัพท์ด้านการส่งสาร (productive vocabulary) กับระดับคำศัพท์ที่อ้างอิงว่าเพียงพอต่อการใช้ในการสื่อสาร (e.g., Olmos, 2009; Nirattisai & Chiramanee, 2015) และ 5) การเปรียบเทียบอัตราการเพิ่มขึ้นของปริมาณคำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary) และความรู้คำศัพท์ด้านการส่งสาร (productive vocabulary) ของผู้เรียน (e.g. Azadeh Nemati, 2010)

อย่างไรก็ตาม งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์แตกต่างจากงานวิจัยที่ผ่านมา โดยมีเป้าหมายเพื่อศึกษาศักยภาพการนำคำศัพท์ที่ผู้เรียนทราบความหมาย (receptive vocabulary) ไปใช้ในการพูดและการเขียน (speaking and writing skills) โดยใช้วิธีการหาอัตราส่วนระหว่างปริมาณความรู้คำศัพท์ด้านการส่งสาร (productive vocabulary) และความรู้คำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary) ของนักศึกษา ซึ่งการทราบถึงอัตราส่วนระหว่างคำศัพท์ 2 ประเภทนี้ จะนำไปสู่ความเข้าใจถึงข้อแตกต่างหรือขนาดช่องว่างที่เกิดขึ้นระหว่างปริมาณความรู้คำศัพท์ทั้งสองประเภทของผู้เรียน

นอกจากนี้ การศึกษาอิทธิพลของหนังสือเรียนที่มีต่อปริมาณคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาถือเป็นอีกวัตถุประสงค์หนึ่งในการทำวิจัยในครั้งนี้ เนื่องจากสื่อการเรียนการสอนถือได้ว่ามีความสำคัญอย่างมากในการเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอน (Effiong & Oji & Igiri, 2015; Abdullahi, 2010) และ “หนังสือเรียน” นับว่าเป็นสื่อการเรียนการสอนที่สำคัญในชั้นเรียนและมีส่วนสำคัญช่วยให้การเรียนการสอนบรรลุผลสำเร็จ (Janeiro, 2005) จากความสำคัญของหนังสือเรียนที่แสดงข้างต้น ทำให้ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าการเลือกหนังสือเรียนมีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาประสิทธิภาพการเรียนการสอนในชั้นเรียน และด้วยบทบาทที่สำคัญของหนังสือเรียน ทำให้นักวิจัยสนใจศึกษาบทบาทและคุณภาพของหนังสือเรียน ตัวอย่างเช่น Janeiro (2005) ศึกษาความสำคัญของหนังสือเรียนต่อผู้สอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ สำหรับงานวิจัยของ Litz (2005) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณภาพของหนังสือเรียนที่ใช้กันในประเทศเกาหลีใต้ โดยผู้วิจัยเลือกชุดหนังสือชื่อ English Firsthand#2 ตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Longman

นอกจากการศึกษาอิทธิพลของหนังสือเรียนที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว งานวิจัยสมัยใหม่ได้เริ่มวิเคราะห์อิทธิพลของคำศัพท์ที่ใช้ในหนังสือเรียนที่มีผลต่อการพัฒนาปริมาณคำศัพท์ของผู้เรียนอีกด้วย ตัวอย่างเช่น Eldridge & Neufeld (2009) วิเคราะห์คำศัพท์ในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาของประเทศเกาหลี จำนวน 140 เล่ม และ O'Loughlin (2012) ศึกษาคำศัพท์ที่ใช้ในชุดหนังสือ New English โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ในการวิเคราะห์

โดยสรุป งานวิจัยนี้มุ่งศึกษา 1) ศักยภาพในการนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้านการรับสาร (receptive English vocabulary) ไปใช้ในทักษะการพูดและการเขียน (speaking and writing skills) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต และ 2) อิทธิพลของหนังสือเรียนที่มีต่อปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษา โดยแยกพิจารณาออกเป็นหัวข้อย่อย ดังนี้ 2.1) การประเมินคุณภาพหนังสือในด้านทั่วไป (เช่น หนังสือเรียนมีความเหมาะสมกับรายวิชาหรือไม่ การเรียบเรียงเนื้อหาในเล่มหนังสือน่าดึงดูดใจหรือไม่ กิจกรรมในเล่มหนังสือส่งเสริมการเรียนรู้ในบทเรียนนั้นๆ หรือไม่) และการประเมินคุณภาพหนังสือด้านคำศัพท์ และ 2.2) ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ระดับความยากของคำศัพท์ที่ใช้ในหนังสือเรียนเพื่อให้รู้ว่าคำศัพท์ในหนังสือเรียนมีส่วนช่วยพัฒนาความรู้คำศัพท์ให้กับนักศึกษาได้เพียงพอเหมาะสมหรือไม่

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาศักยภาพในการนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้านการรับสาร (receptive English vocabulary) ไปใช้ในทักษะการพูดและการเขียน (speaking and writing skills) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
2. เพื่อศึกษาอิทธิพลของหนังสือเรียนที่มีต่อปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต
 - 2.1. เพื่อศึกษาคุณภาพหนังสือเรียนในด้านทั่วไปและด้านคำศัพท์
 - 2.2. เพื่อศึกษาระดับความยากของคำศัพท์ที่ใช้ในหนังสือเรียน

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในงานวิจัยนี้คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ใน 3 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์, สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ และสาขาวิชาการท่องเที่ยวและบริการ คณะวิทยาการจัดการ จำนวน 247 คน ซึ่งเป็นกลุ่มนักศึกษาที่จำเป็นต้องมีทักษะภาษาอังกฤษในระดับสูงเพื่อการประกอบอาชีพในอนาคต

สำหรับกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างตามแบบของ Yamane (1973) และค่าความคลาดเคลื่อนของการสุ่มอยู่ที่ระดับ 0.05 ร่วมกับการใช้รูปแบบการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ เนื่องจากนักศึกษาใน 3 สาขาวิชาข้างต้น มีจำนวนประชากรค่อนข้างแตกต่างกัน ดังนั้น สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต จำนวนทั้งหมด 204 คน โดยมีนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ จำนวน 71 คน, สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 65 คน และสาขาวิชาการท่องเที่ยวและบริการ คณะวิทยาการจัดการ จำนวน 68 คน

เครื่องมือวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนี้ประกอบด้วย 1) ข้อสอบวัดความรู้คำศัพท์ด้านการสื่อสาร (productive vocabulary) 2) ข้อสอบวัดความรู้คำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary) 3) หนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ 4) แบบสอบถามเพื่อประเมินคุณภาพหนังสือเรียน และ 5) โปรแกรมตรวจสอบระดับความยากของคำศัพท์ "Check Words Up"

1. ข้อสอบวัดความรู้คำศัพท์ด้านการสื่อสาร (productive vocabulary test)

ข้อสอบนี้สร้างขึ้นโดย Laufer และ Nation (1999) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อวัดระดับคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้านการสื่อสาร ข้อสอบมีทั้งหมด 90 ข้อ ประกอบด้วย 5 ระดับ ได้แก่ 2000, 3000, 5000, 10000 ระดับคำ (word level) และ the university word list (UWL) ในแต่ละระดับมีข้อคำถามจำนวน 18 ข้อ แต่ละข้อประกอบไปด้วย ประโยคที่มีความหมาย จำนวน 1 ประโยค และหนึ่งคำที่เว้นว่างเพื่อเติม (คำเป้าหมาย) และคำศัพท์ที่กำหนดให้เติมนั้น ผู้สร้างข้อสอบนี้ได้เติมตัวอักษรเริ่มต้นของคำเป้าหมาย (2-3 ตัวอักษร) ให้เรียบร้อยแล้ว เพื่อเป็นการป้องกันการเลือกเติมคำศัพท์ที่ไม่ใช่คำเป้าหมายในระดับนั้นๆ ลงไป อย่างไรก็ตาม ข้อสอบที่ใช้ในงานวิจัยนี้ไม่ได้รวมเอาข้อสอบในระดับ the university word list (UWL) เข้าไว้ ด้วยเหตุผลที่งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ในการวัดปริมาณคำศัพท์ด้านการสื่อสารในบริบทการสื่อสารทั่วไป ไม่ใช่บริบททางด้านสาขาวิชาเฉพาะ ดังนั้น จำนวนข้อสอบที่ใช้จริงในงานวิจัยนี้ คือ 72 ข้อ ในการตอบคำถาม ผู้ทำข้อสอบจะต้องเติมคำศัพท์ที่ขาดหายไปให้สมบูรณ์ ดังตัวอย่างด้านล่าง (ข้อที่ 8 ระดับ 2000) 8. The rich man died and left all his we _____ to his son.

2. ข้อสอบวัดความรู้คำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary test)

ข้อสอบนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดระดับคำศัพท์ด้านการรับสาร ข้อสอบมีจำนวนทั้งสิ้น 72 ข้อ ประกอบด้วยคำศัพท์ 4 ระดับ คือ 2000, 3000, 5000, และ 10000 ระดับคำ (word level) เช่นเดียวกับข้อสอบวัดความรู้คำศัพท์ด้านการสื่อสาร (productive vocabulary test) โดยคำศัพท์ทั้งหมดที่ใช้ในข้อสอบนี้ได้นำมาจากข้อสอบข้างต้น คือ productive vocabulary test ดังตัวอย่าง (ข้อที่ 8 ระดับ 2000)

words	known words	unknown words	meaning
8. wealth	□	□	_____

3. หนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ

เนื่องด้วยแผนการเรียนการสอนในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตชั้นปีที่ 1 และ 2 คล้ายกัน โดยนักศึกษาทุกสาขาวิชาจำเป็นต้องเรียนภาษาอังกฤษในรายวิชาศึกษาทั่วไปจำนวน 2 รายวิชา คือ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ เหมือนกัน แต่อย่างไรก็ตามบางสาขาวิชาอาจจัดรายวิชาภาษาอังกฤษ

เพิ่มเติมตามความเหมาะสม ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกพิจารณาหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพเท่านั้น ซึ่งเป็นรายวิชาที่นักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างเรียนเหมือนกัน

4. แบบสอบถามเพื่อประเมินคุณภาพหนังสือเรียน

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินคุณภาพหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีเป้าหมายหลัก 2 ข้อ คือ 1) ประเมินคุณภาพเนื้อหาคำศัพท์และกิจกรรมบทเรียนด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 8 ข้อ และ 2) ประเมินหนังสือเรียนในด้านอื่นๆ เช่น ความเหมาะสมของเนื้อหาบทเรียน ความยากง่ายของกิจกรรมในแต่ละบทเรียน ความน่าสนใจของหนังสือเรียน เป็นต้น ประกอบไปด้วยข้อคำถามจำนวน 23 ข้อ แบบสอบถามที่ใช้ในงานวิจัยนี้ปรับจากแบบสอบถามของ Miekley (2005) โดยข้อคำถามมีลักษณะแบบมาตราส่วนการประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ นอกจากการประเมินคุณภาพหนังสือเรียน 5 ระดับข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยได้เพิ่มช่องสำหรับผู้ประเมินเพื่อแสดงความคิดเห็นประกอบการประเมินในแต่ละข้อคำถามด้วย

การตรวจสอบคุณภาพแบบสอบถาม

1) ความตรง (validity)

เพื่อให้เกิดความแม่นยำของเครื่องมือในการวัดสิ่งที่ต้องการจะวัดหรือสิ่งที่เครื่องมือควรจะวัดและคะแนนที่ได้จากเครื่องมือที่มีความตรงสูงสามารถบอกถึงสภาพที่แท้จริงและพยากรณ์ได้ถูกต้องแม่นยำ (สุวิมล ติรกาญจน์, 2548) แบบสอบถามได้รับการตรวจสอบความถูกต้องในด้านภาษา และเชิงเนื้อหา

การทดสอบความตรงเชิงเนื้อหาทำได้โดยผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยวิธีดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามและวัตถุประสงค์ (Item-Objective Congruence Index--IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่เกี่ยวข้องจำนวน 3 ท่าน พบว่า ข้อคำถามทุกข้อมีค่า IOC มากกว่า 0.50 ยกเว้นข้อคำถาม 1 ข้อ ในส่วนของการประเมินคุณภาพหนังสือด้านการพัฒนาคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งมีค่า IOC เท่ากับ -0.33 ดังนั้นผู้วิจัยจึงตัดสินใจตัดข้อคำถามนี้ออกไป

2) ความเที่ยง (reliability)

แบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว จะนำไปทดสอบ (pre-test) กับนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 จำนวน 60 คน เพื่อหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยให้นักศึกษาทดลองตอบแบบสอบถามและแสดงความคิดเห็น หลังจากนั้น จึงจะนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค ผลประเมินค่าความเที่ยง (reliability) ของแบบสอบถาม พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .92 ซึ่งถือว่าแบบสอบถามนี้มีความเที่ยงอยู่ในระดับสูง

5. โปรแกรมตรวจสอบระดับความยากของคำศัพท์ “Check Words Up”

โปรแกรม “Check Words Up” ซึ่งสร้างโดย Nirattisai และ Pillai (2016) มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ระดับความยากของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งในกรณีของงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยใช้เพื่อแยกคำศัพท์ที่ใช้ในหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพตามระดับความยากของคำศัพท์ โปรแกรม “Check Words Up” จะแสดงผลคำศัพท์ตามระดับความยากเป็น 20 ระดับ ซึ่งระดับความยากของคำศัพท์ที่ใช้ในการสร้างโปรแกรมมีความสอดคล้องกับระดับคำศัพท์ที่ใช้ในข้อสอบวัดปริมาณคำศัพท์ที่กล่าวมาข้างต้น เนื่องจากทั้งแนวทางการสร้างข้อสอบและการสร้างโปรแกรมวิเคราะห์คำศัพท์ที่ใช้ในงานวิจัยนี้ได้อ้างอิงจากฐานคำศัพท์เดียวกันคือ British National Corpus (BNC) โดยฐานคำศัพท์นี้จะรวบรวมคำศัพท์ทั้งที่อยู่ในรูปแบบภาษาเขียนและภาษาพูดจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลายตั้งแต่ช่วงศตวรรษที่ 20 และนักวิจัยชื่อดังเช่น Nation (2006) ได้ใช้ฐานคำศัพท์นี้จัดกลุ่มคำศัพท์ตามระดับความยากง่าย จากคำศัพท์ทั้ง 20 ระดับที่กล่าวมาแล้วนั้น คำศัพท์ในระดับ 1st 1000 สกูลคำศัพท์ หมายถึง คำศัพท์ที่สามารถพบเจอได้บ่อยมากที่สุดจากแหล่งข้อมูลที่ได้จากการอ่านหรือฟัง อีกนัยหนึ่งคือ เป็นกลุ่มคำศัพท์ที่ง่ายที่สุดจาก 20 ระดับ ส่วนคำศัพท์ระดับสูงสุดในโปรแกรมนี้ คือ 20th 1000 สกูลคำศัพท์ ถือเป็นกลุ่มคำศัพท์ที่พบได้ยากที่สุดจากแหล่งข้อมูลจากการอ่านหรือฟัง หรืออาจถือได้ว่าเป็นกลุ่มคำศัพท์ที่ยากที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ในการเก็บข้อมูลปริมาณคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา ผู้วิจัยจะแจ้งวัตถุประสงค์ของงานวิจัยแก่นักศึกษากลุ่มตัวอย่าง และชี้แจงขั้นตอนการทำข้อสอบก่อนทำการแจกข้อสอบ โดยลำดับการทำข้อสอบมีดังนี้ นักศึกษากลุ่มตัวอย่างจะต้องเริ่มทำข้อสอบวัดความรู้คำศัพท์ด้านการสื่อสาร (productive vocabulary) ก่อน เมื่อทำข้อสอบฉบับดังกล่าวเสร็จ จึงทำข้อสอบวัดความรู้คำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary) ได้ เมื่อนักศึกษาเริ่มทำข้อสอบชุดที่ 2 แล้ว นักศึกษาจะไม่สามารถกลับไปทำข้อสอบชุดแรกได้อีก เหตุผลของการทำตามลำดับเช่นนี้ คือ ป้องกันนักศึกษากลุ่มตัวอย่างจากการนำคำศัพท์ที่อยู่ในข้อสอบชุดที่สองไปใช้กับข้อสอบชุดแรก

2. สำหรับการเก็บข้อมูลแบบสอบถาม ผู้วิจัยเลือกอาจารย์ผู้สอนที่มีประสบการณ์การสอนหนังสือเรียนในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพทั้งหมด ซึ่งมีจำนวน 6 คน

3. ในส่วนท้ายสุดผู้วิจัยวิเคราะห์ระดับความยากของคำศัพท์ในหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพโดยใช้โปรแกรม "Check Words Up"

สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อสอบวัดความรู้คำศัพท์ด้านการสื่อสาร (productive vocabulary test)

1) วิธีการให้คะแนนข้อสอบคำศัพท์ด้านการสื่อสาร

สำหรับข้อสอบวัดความรู้คำศัพท์ด้านการสื่อสาร กลุ่มตัวอย่างจะได้ 1 คะแนน จากการเติมคำศัพท์ที่ถูกต้องในแต่ละข้อคำถาม คำตอบที่ผิดไวยากรณ์ ถือว่าได้ 1 คะแนนเช่นเดียวกัน เนื่องจากข้อสอบนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อวัดความรู้คำศัพท์ของนักศึกษา ไม่ใช่การประเมินความรู้ด้านไวยากรณ์ สำหรับคำตอบที่ถือว่าไม่ได้คะแนนคือ คำศัพท์ที่ไม่เข้ากับบริบทของประโยคที่กำหนดให้ หรือคำที่สะกดผิดจากคำเป้าหมายในกรณีต่างๆ เช่น สะกดเป็นคำที่มีเสียงพ้องกับคำเป้าหมาย (เช่น knife เขียนเป็น nife) การสะกดคำที่สับสนระหว่างตัวอักษร "r" และ "l"

2) การวิเคราะห์ปริมาณคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้านการสื่อสาร (productive vocabulary)

นำสถิติเชิงพรรณนามาใช้ในการคำนวณค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนของกลุ่มตัวอย่าง

2. ข้อสอบวัดความรู้คำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary test)

1) วิธีการให้คะแนนข้อสอบคำศัพท์ด้านการรับสาร

การให้คะแนนข้อสอบวัดความรู้คำศัพท์ด้านการรับสาร ผู้สอบจะได้ 1 คะแนน จากการรู้ความหมายคำศัพท์นั้นและต้องตอบนิยามคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง ส่วนในกรณีอื่นๆ ถือว่าไม่ได้คะแนน

2) การวิเคราะห์ปริมาณคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้านการรับสาร

นำสถิติเชิงพรรณนามาใช้ในการคำนวณค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนกลุ่มตัวอย่างจากข้อสอบวัดความรู้คำศัพท์ด้านการรับสาร

3. ข้อสอบวัดความรู้คำศัพท์ด้านการสื่อสาร (receptive vocabulary test) และข้อสอบวัดความรู้คำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary test)

ในการวิเคราะห์ศักยภาพการนำคำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary) ไปใช้ในทักษะการพูดและการเขียน (speaking and writing skills) ของกลุ่มตัวอย่าง ปริมาณคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้านการสื่อสารและการรับสารที่ได้ข้างต้นนำมาหาค่าร้อยละจากการหาสัดส่วนระหว่างปริมาณคำศัพท์ทั้งสองของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง ดังสูตรการคำนวณนี้

$$\text{ศักยภาพในการใช้คำศัพท์ด้านการรับสารในทักษะการพูดและการเขียนของผู้เรียน} = \frac{\text{ปริมาณคำศัพท์ด้านการสื่อสาร} \times 100}{\text{ปริมาณคำศัพท์ด้านการรับสาร}}$$

4. แบบสอบถามเกี่ยวกับคุณภาพหนังสือเรียน

นำค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) มาวิเคราะห์ผลระดับคุณภาพของหนังสือเรียน ใช้เกณฑ์การแปลความหมายของ Best (1970) ดังนี้

ค่าคะแนนเฉลี่ย 4.50 – 5.00 = ระดับสูงมาก

ค่าคะแนนเฉลี่ย 3.50 – 4.49 = ระดับสูง

ค่าคะแนนเฉลี่ย 2.50 – 3.49 = ระดับปานกลาง

ค่าคะแนนเฉลี่ย 1.50 – 2.49 = ระดับต่ำ

ค่าคะแนนเฉลี่ย 0.00 – 1.49 = ระดับต่ำมาก

5. โปรแกรมตรวจสอบระดับความยากของคำศัพท์ “Check Words Up”

ผู้วิจัยอัปโหลดไฟล์หนังสือเข้าโปรแกรม จากนั้นโปรแกรมจะส่งผลการวิเคราะห์จำนวนและค่าเปอร์เซ็นต์ของคำศัพท์ในแต่ละระดับความยาก พร้อมกับการบอกจำนวนและค่าเปอร์เซ็นต์คำศัพท์ที่มีการใช้ซ้ำในหนังสือและอีกความพิเศษของโปรแกรมนี้ คือ ไฮไลต์คำศัพท์ด้วยสีที่แตกต่างกันไปตามระดับความยากอีกด้วย

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยเป็น 2 หัวข้อ คือ 1) ศักยภาพในการนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้านการรับสาร (receptive vocabulary) ไปใช้ในทักษะการพูดและการเขียน (speaking and writing skills) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต และ 2) อิทธิพลของหนังสือเรียนที่มีต่อปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

วัตถุประสงค์ที่ 1: เพื่อศึกษาศักยภาพในการนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้านการรับสาร (receptive vocabulary) ไปใช้ในทักษะการพูดและการเขียน (speaking and writing skills) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

ศักยภาพในการใช้คำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary) ในทักษะการพูดและการเขียน (speaking and writing skills) ของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง แสดงดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2: ศักยภาพการใช้คำศัพท์ด้านการรับสารในทักษะการเขียนและการพูดของนักศึกษาราชภัฏภูเก็ต

กลุ่มนักศึกษา	ศักยภาพการใช้คำศัพท์ด้านการรับสารในทักษะการเขียนและการพูด (ปริมาณคำศัพท์ด้านการส่งสาร * 100) / ปริมาณคำศัพท์ด้านการรับสาร				รวมทุกระดับ
	คำศัพท์ระดับ 2000	คำศัพท์ระดับ 3000	คำศัพท์ระดับ 5000	คำศัพท์ระดับ 10000	
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ (71 คน)	72.00%	31.00%	24.00%	48.00%	57.00%
สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ (65 คน)	64.09%	21.81%	18.62%	10.16%	48.24%
สาขาวิชาการท่องเที่ยว และบริการ คณะวิทยาการจัดการ (68 คน)	55.74%	9.66%	9.59%	7.14%	44.30%
รวม (204 คน)	64.34%	21.21%	9.31%	22.67%	49.96%

โดยภาพรวมนักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีค่าร้อยละของศักยภาพการใช้คำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary) ในทักษะการพูดและการเขียน (speaking and writing skills) ที่ระดับร้อยละ 49.96 ซึ่งหมายความว่า จากจำนวนคำศัพท์ที่นักศึกษากลุ่มตัวอย่างรู้ความหมาย 100 สกูลคำ กลุ่มตัวอย่างสามารถนำคำศัพท์ที่ทราบความหมายนี้ไปใช้ในทักษะการพูดและการเขียนได้เพียง 49.96 สกูลคำ เมื่อดูผลการวิจัยในแต่ละระดับคำศัพท์ (ระดับ 2000, 3000, 5000 และ 10000) พบว่าระดับศักยภาพการใช้คำศัพท์ด้านการรับสารในทักษะการเขียนและการพูดของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มลดต่ำลงตามลำดับความยากของคำศัพท์ โดยมีรายละเอียดดังนี้ นักศึกษากลุ่มตัวอย่างโดยรวมมีศักยภาพในการนำคำศัพท์ในระดับ

2000 ที่ทราบความหมายไปใช้ในทักษะการพูดและการเขียนได้ร้อยละ 64.34 รองลงมาคือ ศักยภาพการใช้คำศัพท์ในระดับ 3000 (21.21%) และ 5000 (9.31%) อย่างไรก็ตาม ศักยภาพการนำคำศัพท์ด้านการรับสารไปใช้ในทักษะการพูดและการเขียนของกลุ่มตัวอย่างกลับสูงขึ้นในระดับ 10000 (22.67%)

วัตถุประสงค์ที่ 2: เพื่อศึกษาอิทธิพลของหนังสือวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพที่มีต่อปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาอิทธิพลของหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพที่มีต่อปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างใน 2 แง่มุม คือ 1) การวิเคราะห์คุณภาพหนังสือเรียนในด้านทั่วไป ได้แก่ ความสัมพันธ์กับรายวิชา หลักการสอนภาษา ความเหมาะสมกับผู้เรียน รูปเล่มภายนอก และเนื้อหาการเรียนการสอน และด้านคำศัพท์ และ 2) การวิเคราะห์ระดับความยากของคำศัพท์ที่ใช้ในหนังสือเรียน

วัตถุประสงค์ที่ 2.1: วิเคราะห์คุณภาพหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพในด้านทั่วไป และด้านเนื้อหาคำศัพท์

แบบสอบถามที่ใช้ในงานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลัก 2 ข้อ คือ 1) เพื่อประเมินคุณภาพหนังสือเรียนในด้านทั่วไป ได้แก่ ความสัมพันธ์กับรายวิชา หลักการสอนภาษา ความเหมาะสมกับผู้เรียน รูปเล่มภายนอก และเนื้อหาการเรียนการสอน และ 2) เพื่อประเมินคุณภาพหนังสือเรียนในด้านเนื้อหาคำศัพท์

ผลการประเมินคุณภาพทั่วไปของหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ ในด้านความสัมพันธ์กับรายวิชา หลักการสอนภาษา ความเหมาะสมกับผู้เรียน รูปเล่มภายนอก และเนื้อหาการเรียนการสอน แสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3: ผลการประเมินคุณภาพทั่วไปของหนังสือเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและหนังสือภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ

หัวข้อ	หนังสือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไป		หนังสือภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ	
	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	ระดับ	ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	ระดับ
ความสัมพันธ์กับรายวิชา				
1. หนังสือเรียนมีความเหมาะสมกับคำอธิบายรายวิชา	3.60	สูง	4.00	สูง
หลักการสอนภาษา				
2. กิจกรรมบทเรียนมีการรวมหลักการสอนภาษาอังกฤษไว้ อย่างหลากหลาย	3.80	สูง	3.40	ปานกลาง
3. กิจกรรมบทเรียนสอดคล้องกับหลักการสอนภาษาอังกฤษ	3.40	ปานกลาง	3.60	สูง
รวม (ข้อที่ 2 - 3)	3.60	สูง	3.67	สูง
ความเหมาะสมกับผู้เรียน				
4. หนังสือเรียนเหมาะสมกับอายุผู้เรียน	4.20	สูง	3.60	สูง
5. หนังสือเรียนเหมาะสมกับความต้องการผู้เรียน	3.80	สูง	3.60	สูง
6. หนังสือเรียนเหมาะสมกับความสนใจของผู้เรียน	3.60	สูง	3.20	ปานกลาง
รวม (ข้อที่ 4 - 6)	3.87	สูง	3.47	ปานกลาง
รูปเล่มภายนอก				

7. หนังสือมีความคงทน	1.80	ต่ำ	1.80	ต่ำ
8. หนังสือมีราคาเหมาะสมกับคุณภาพหนังสือ	2.00	ต่ำ	2.00	ต่ำ
9. หน้าปกหนังสือน่าดึงดูดใจ	2.00	ต่ำ	1.80	ต่ำ
10. รูปภาพที่ใช้ในหนังสือมีความสวยงาม	3.20	ปานกลาง	1.80	ต่ำ
11. รูปภาพที่ใช้ในหนังสือมีความเชื่อมโยงกับเนื้อหาบทเรียน	3.60	สูง	2.80	ปานกลาง
รวม (ข้อที่ 7 - 11)	2.52	ปานกลาง	2.04	ต่ำ
เนื้อหาการเรียนการสอน				
12. เนื้อหาบทเรียนมีการนำเสนออย่างเป็นระบบตามหลักการสอน	2.80	ปานกลาง	2.40	ต่ำ
13. เนื้อหาบทเรียนมีความน่าสนใจ	3.80	สูง	3.40	ปานกลาง
14. กิจกรรมบทเรียนมีความน่าสนใจ	3.60	สูง	3.20	ปานกลาง
15. เนื้อหาบทเรียนมีการนำเสนอวัฒนธรรมของภาษาอังกฤษเป้าหมาย	2.40	ต่ำ	2.20	ต่ำ
16. เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับความละเอียดอ่อนทางวัฒนธรรมภาษาต้นทางและภาษาปลายทางได้รับการพิจารณาอย่างรอบคอบ	2.00	ต่ำ	2.40	ต่ำ
17. ภาษาที่ใช้ในหนังสือเรียนมีความเป็นธรรมชาติและเป็นภาษาที่ใช้จริงตามภาษาปลายทาง	3.20	ปานกลาง	2.80	ปานกลาง
18. เนื้อหาบทเรียนมีความหลากหลายของรูปแบบงานเขียน	3.60	สูง	3.80	สูง
19. เนื้อหาบทเรียนมีความหลากหลายของโครงสร้างภาษา	3.40	ปานกลาง	3.20	ปานกลาง
20. เนื้อหาบทเรียนมีการเรียบเรียงได้อย่างเข้าใจได้ง่าย	3.60	สูง	3.20	ปานกลาง
21. กิจกรรมในหนังสือเรียนช่วยเพิ่มการคิดวิเคราะห์ของผู้เรียน	3.40	ปานกลาง	3.00	ปานกลาง
22. กิจกรรมบทเรียนมีการเรียบเรียงจากระดับง่ายไปสู่ระดับยาก	3.60	สูง	3.40	ปานกลาง
23. วัตถุประสงค์ของกิจกรรมสะท้อนเนื้อหาบทเรียน	3.80	สูง	3.60	สูง
รวม (ข้อที่ 12 - 23)	3.27	ปานกลาง	3.05	ปานกลาง
รวมทั้งหมด	3.23	ปานกลาง	2.99	ปานกลาง

จากผลการประเมินคุณภาพทั่วไปของหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ พบว่าโดยภาพรวมหนังสือทั้งสองเล่มมีคุณภาพในระดับปานกลาง (3.23 และ 2.99 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาคุณภาพหนังสือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปในแต่ละประเด็นย่อย พบว่า ผลการประเมินคุณภาพด้านความสัมพันธ์กับรายวิชา ด้านหลักการสอนภาษา และด้านความเหมาะสมกับผู้เรียน อยู่ในระดับสูง (3.60, 3.60 และ 3.87 ตามลำดับ) ส่วนคุณภาพด้านรูปลักษณ์ภายนอกและด้านเนื้อหาการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง (2.52 และ 3.27 ตามลำดับ) สำหรับการพิจารณาคุณภาพหนังสือเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ พบว่า คุณภาพด้านความสัมพันธ์และด้านหลักการสอนภาษา อยู่ในระดับสูง (4.00 และ 3.67 ตามลำดับ) คุณภาพด้านความเหมาะสมกับผู้เรียนและเนื้อหาการเรียนการสอนอยู่ในระดับปานกลาง (3.47 และ 3.05 ตามลำดับ) ส่วนคุณภาพด้านรูปลักษณ์ภายนอกอยู่ในระดับต่ำ (2.04)

ผลการประเมินคุณภาพด้านเนื้อหาคำศัพท์ของหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ แสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4: ผลการประเมินหนังสือเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและหนังสือภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพด้านเนื้อหาคำศัพท์

หัวข้อ	หนังสือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไป		หนังสือภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ	
	ค่าเฉลี่ย (x)	ระดับ	ค่าเฉลี่ย (x)	ระดับ
1. จำนวนคำศัพท์ใหม่มีความเหมาะสมกับระดับผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัย	2.30	ต่ำ	2.80	ปานกลาง
2. การกระจายคำศัพท์ในแต่ละบทมีการเรียงคำศัพท์ตามระดับความง่ายไปสู่ระดับยาก	2.40	ต่ำ	2.20	ต่ำ
3. คำศัพท์ที่มีการนำเสนอซ้ำหรือมีการใช้ซ้ำตามบทเรียนต่าง ๆ ในเล่ม	2.10	ต่ำ	2.40	ต่ำ
4. การนำเสนอคำศัพท์ใหม่ในบทเรียนมีรูปแบบที่หลากหลาย	2.00	ต่ำ	2.80	ปานกลาง
5. การนำเสนอคำศัพท์ใหม่ในแต่ละบทเรียนมีปริมาณคำศัพท์ใหม่ที่เหมาะสม (ไม่มากหรือน้อยเกินไป)	2.80	ปานกลาง	2.60	ปานกลาง
6. การสอนคำศัพท์ใหม่โดยเทคนิคการสอนแบบบนลงล่าง (top-down technique)	1.80	ต่ำ	1.60	ต่ำ
7. กิจกรรมบทเรียนส่งเสริมการนำคำศัพท์ใหม่ไปใช้เพื่อการสื่อสารด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน	3.20	ปานกลาง	2.40	ต่ำ
8. กิจกรรมเกี่ยวกับคำศัพท์ที่มีความน่าสนใจ	3.20	ปานกลาง	2.60	ต่ำ
รวม	2.47	ต่ำ	2.42	ต่ำ

จากผลการประเมินคุณภาพหนังสือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและหนังสือภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพในด้านเนื้อหาคำศัพท์และกิจกรรมบทเรียนด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เห็นได้ว่า คุณภาพในด้านคำศัพท์โดยรวมของหนังสือทั้งสองเล่มอยู่ในระดับต่ำทั้งคู่ (2.47 และ 2.42 ตามลำดับ) เมื่อพิจารณาในแต่ละข้อย่อย พบว่า หนังสือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปมีคุณภาพในระดับปานกลาง 3 หัวข้อ คือ การนำเสนอคำศัพท์ใหม่ในแต่ละบทเรียนมีปริมาณคำศัพท์ใหม่ที่เหมาะสม (2.80) กิจกรรมบทเรียนส่งเสริมการนำคำศัพท์ใหม่ไปใช้เพื่อการสื่อสารด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน (3.20) และกิจกรรมเกี่ยวกับคำศัพท์ที่มีความน่าสนใจ (3.20) และอีก 5 หัวข้อ อยู่ในระดับต่ำ ได้แก่ จำนวนคำศัพท์ใหม่มีความเหมาะสมกับระดับผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัย (2.30) การกระจายคำศัพท์ในแต่ละบทมีการเรียงคำศัพท์ตามระดับความง่ายไปสู่ระดับยาก (2.40) คำศัพท์ที่มีการนำเสนอซ้ำหรือมีการใช้ซ้ำตามบทเรียนต่าง ๆ ในเล่ม (2.10) การนำเสนอคำศัพท์ใหม่ในบทเรียนมีรูปแบบที่หลากหลาย (2.00) และการสอนคำศัพท์ใหม่โดยเทคนิคการสอนแบบบนลงล่าง (1.80)

สำหรับการประเมินคุณภาพของหนังสือภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ ผลที่ได้คือ มีคุณภาพในระดับปานกลาง 3 หัวข้อ คือ จำนวนคำศัพท์ใหม่มีความเหมาะสมกับระดับผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัย (2.80) การนำเสนอคำศัพท์ใหม่ในบทเรียนมีรูปแบบที่หลากหลาย (2.80) และการนำเสนอคำศัพท์ใหม่ในแต่ละบทเรียนมีปริมาณคำศัพท์ใหม่ที่เหมาะสม (2.60) และอีก 5 หัวข้อในระดับต่ำ คือ การกระจายคำศัพท์ในแต่ละบทมีการเรียงคำศัพท์ตามระดับความง่ายไปสู่ระดับยาก (2.20) คำศัพท์ที่มีการนำเสนอซ้ำหรือมีการใช้ซ้ำตามบทเรียนต่าง ๆ ในเล่ม (2.40) การสอนคำศัพท์ใหม่โดยเทคนิคการสอนแบบบนลงล่าง (1.60) กิจกรรม

บทเรียนส่งเสริมการนำคำศัพท์ใหม่ไปใช้เพื่อการสื่อสารด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน (2.40) และกิจกรรมเกี่ยวกับคำศัพท์ที่มีความน่าสนใจ (2.60)

วัตถุประสงค์ที่ 2.2: การวิเคราะห์ระดับความยากของคำศัพท์ที่ใช้ในหนังสือเรียน

ในการวิเคราะห์ความยากของคำศัพท์ที่ใช้ในหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพนั้น ผู้วิจัยได้นำโปรแกรม Check Words Up ซึ่งสร้างโดย Pillai และ Nirattisai (2016) มาช่วยในการหาระดับความยากของคำศัพท์ที่ใช้ในหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ โปรแกรมจะแยกคำศัพท์ในหนังสือเรียนตามระดับความยากเป็น 20 ระดับคำศัพท์ จากระดับคำศัพท์ที่ 1000 – 20000 โดยคำศัพท์ในแต่ละระดับคำอ้างอิงมาจาก the British National Corpus (BNC) ซึ่งสอดคล้องกับระดับคำศัพท์ที่ใช้ในข้อสอบวัดปริมาณคำศัพท์ด้านการสื่อสารและคำศัพท์ด้านการรับสารที่ใช้ในงานวิจัยนี้ คำศัพท์ที่ปรากฏในระดับ 1000 ถือเป็นกลุ่มคำศัพท์ที่ง่ายที่สุดในบรรดา 20 กลุ่มคำศัพท์ ที่กล่าวมาข้างต้น และคำศัพท์ในระดับ 20000 นับว่าเป็นกลุ่มคำศัพท์ที่ยากที่สุด ตัวอย่างคำศัพท์ในแต่ละระดับแสดงดังต่อไปนี้

0 – 1000: an, lucky, watch	10001 – 11000: allegory, heyday, ravish
2001 – 3000: autumn, kidney, seldom	12001 – 13000: cloy, mucus, pelagic
4001 – 5000: crossword, deadline, ratio	14001 – 15000: botch, dissolute, resurgence
6001 – 7000: capita, forum, hitch	16001 – 17000: bowsprit, fustian, orwellian
8001 – 9000: elongate, pimple, spurn	18001 – 19000: callosum, elodea, mescal

จากที่กล่าวข้างต้น ปริมาณคำศัพท์มีความสัมพันธ์กับทักษะทางภาษาของผู้เรียน และผู้เรียนจำเป็นต้องมีปริมาณคำศัพท์ไม่ต่ำกว่า 2000 สกูลคำ เพื่อใช้ในทักษะการพูดและการเขียนที่มีประสิทธิภาพ (Nation และ Waring, 1997) หรืออีกนัยหนึ่งคือ คำศัพท์ในระดับ 1000 – 2000 เป็นกลุ่มคำศัพท์ที่มีความจำเป็นในการพูดและการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับ Nation (2006) ที่กล่าวว่า คำศัพท์ในระดับ 1000 – 2000 เป็นกลุ่มคำศัพท์ที่สามารถพบได้บ่อยที่สุดในการใช้ภาษาอังกฤษ ดังนั้นแล้ว เพื่อส่งเสริมทักษะคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้านการสื่อสารของนักศึกษาให้สูงกว่าเกณฑ์ที่เพียงพอที่จะใช้ในการพูดและการเขียนที่ปริมาณ 2000 สกูลคำ นั้น หนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพซึ่งเป็นรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานสำหรับนักศึกษาราชภัฏภูเก็ต จำเป็นต้องมีคำศัพท์ที่มีระดับความยากสูงกว่าระดับ 2000 เพื่อช่วยให้นักศึกษาสามารถพัฒนาความรู้คำศัพท์ในระดับยากได้

ตารางที่ 5: ระดับความยากของคำศัพท์ในหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ

ระดับคำศัพท์	จำนวนคำศัพท์ในหนังสือเรียน			
	วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไป		วิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ	
	คำ	ร้อยละ	คำ	ร้อยละ
คำศัพท์ระดับ 1000	18,371	82.598	18,396	80.451
คำศัพท์ระดับ 2000	1,534	6.541	1,533	6.704
คำศัพท์ระดับ 1000 – 2000 และคำประเภทอื่นๆ	21,705	92.883	21,021	91.891
คำศัพท์ระดับ 3000	588	2.507	590	2.580
คำศัพท์ระดับ 4000	281	1.198	464	2.029
คำศัพท์ระดับ 5000	250	1.066	224	0.980
คำศัพท์ระดับ 6000	154	0.657	125	0.547
คำศัพท์ระดับ 7000	154	0.657	158	0.691
คำศัพท์ระดับ 8000	47	0.200	53	0.232

คำศัพท์ระดับ 9000	55	0.235	39	0.171
คำศัพท์ระดับ 10000	24	0.102	37	0.162
คำศัพท์ระดับ 11000	18	0.077	35	0.153
คำศัพท์ระดับ 12000	43	0.183	25	0.109
คำศัพท์ระดับ 13000	16	0.068	17	0.074
คำศัพท์ระดับ 14000	2	0.009	28	0.122
คำศัพท์ระดับ 15000	9	0.038	13	0.057
คำศัพท์ระดับ 16000	8	0.034	13	0.057
คำศัพท์ระดับ 17000	4	0.017	8	0.035
คำศัพท์ระดับ 18000	10	0.043	10	0.044
คำศัพท์ระดับ 19000	1	0.004	3	0.013
คำศัพท์ระดับ 20000	1	0.004	2	0.009
คำศัพท์ระดับสูงกว่า 20000	4	0.017	10	0.044
คำศัพท์ประเภทอื่นๆ*	1,800	3.744	1,092	4.736
คำศัพท์ระดับตั้งแต่ 3000 ขึ้นไป	1,747	7.118	1,845	8.109
Total	23,452	100.00	22,866	100.00

*คำประเภทอื่นๆ ได้แก่ คำเฉพาะ, ตัวย่อ, คำอุทาน และคำประสมบางคำ

ผลการวิจัยในตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่า หนังสือเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพมีคำศัพท์กระจายอยู่ในทุกระดับตั้งแต่ 1000 – 20000 อีกทั้ง ยังพบว่า คำศัพท์บางส่วนเป็นคำศัพท์ที่มีระดับความยากสูงกว่า 20000 และบางส่วนเป็นคำศัพท์ประเภทชื่อเฉพาะ (เช่น Sara, Jessica, Thailand และ Krabi เป็นต้น) ตัวย่อ (pm., GPA, Thu และ brm – bathroom เป็นต้น) คำอุทาน (Ouch!, Atchoo! และ Oop! เป็นต้น) และคำประสมบางคำ (webpage, passbook และ brainstorming เป็นต้น)

โดยความยากของคำศัพท์ที่ใช้ในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษทั้งสองรายวิชา คือ วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไป และวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ มีระดับไม่แตกต่างกันมากนัก ซึ่งคำศัพท์ส่วนใหญ่ในหนังสือเรียนทั้งสองเล่มอยู่ในระดับ 1000 คิดเป็นร้อยละ 82.598 และ 80.451 ของคำศัพท์ทั้งหมดในหนังสือเรียน ตามลำดับ รองลงมาคือ กลุ่มคำศัพท์ในระดับ 2000 (ร้อยละ 6.540 และ 6.704 ตามลำดับ) และกลุ่มคำศัพท์ในระดับ 3000 (ร้อยละ 2.507 และ 2.580 ตามลำดับ) ส่วนร้อยละคำศัพท์ในระดับอื่นๆ ในหนังสือเรียนทั้งสองมีแนวโน้มลดลงตามระดับความยากของคำศัพท์

เมื่อทำการแบ่งคำศัพท์ในหนังสือเรียนทั้งสองวิชาตามระดับความยากของคำศัพท์ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ 1) คำศัพท์ในระดับ 1000 – 2000 ซึ่งเป็นกลุ่มคำศัพท์ที่จำเป็นที่สุดในการสื่อสารภาษาอังกฤษ คำศัพท์ในกลุ่มนี้จะรวมปริมาณคำประเภทคำนามเฉพาะ คำย่อ คำอุทาน และคำประสม เนื่องจากคำดังกล่าวส่วนใหญ่อยู่ในกลุ่มคำศัพท์พื้นฐานทั้งสิ้น ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างคำในย่อหน้าข้างต้น และ 2) คำศัพท์ในระดับ 3000 ขึ้นไป โดยการแบ่งนี้จะชี้ให้เห็นถึงความเหมาะสมของหนังสือเรียนภาษาอังกฤษในเชิงของระดับความยากคำศัพท์ได้อย่างชัดเจน กล่าวคือ 1) ปริมาณคำศัพท์มากถึงร้อยละ 92.883 ของคำศัพท์ทั้งหมดที่ใช้ในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไป เป็นคำศัพท์ในระดับ 1000 – 2000 รวมกับคำศัพท์ประเภทอื่นๆ ข้างต้น และมีปริมาณคำศัพท์ในเล่มเพียงร้อยละ 7.118 ที่เป็นคำศัพท์ในระดับที่สูงกว่า 2000 และ 2) ปริมาณคำศัพท์ภาษาอังกฤษในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ มีจำนวนร้อยละ 91.891 อยู่ในกลุ่มคำศัพท์ระดับ 1000 – 2000 รวมกับคำศัพท์ประเภทอื่นๆ และอีกร้อยละ 8.109 เป็นคำศัพท์ในระดับที่สูงกว่า 2000

จากผลการวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า ในภาพรวมคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษทั้งสองเล่มอยู่ในระดับที่ง่ายเกินไป ไม่สนับสนุนให้นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ในกลุ่มยากมากเท่าที่ควร ดังจะเห็นได้จากปริมาณคำศัพท์ใน

ระดับพื้นฐาน (ระดับ 1000 - 2000) มีจำนวนมากกว่าร้อยละ 90 และคำศัพท์ในกลุ่มที่มีระดับความยากเหมาะสมกับนักศึกษา กลับมีจำนวนน้อยมาก (ระดับตั้งแต่ 3000)

สรุป อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) ศึกษาศักยภาพในการนำคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้านการรับสาร (receptive vocabulary) ไปใช้ในทักษะการพูดและการเขียน (speaking and writing skills) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต และ 2) ศึกษาอิทธิพลของหนังสือเรียนที่มีต่อปริมาณคำศัพท์ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต

สรุปผลการวิจัย

1. นักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตมีศักยภาพการใช้คำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary) ในทักษะการเขียนและการพูด (productive vocabulary) ในระดับร้อยละ 49.96 ซึ่งหมายถึง จากจำนวนคำศัพท์ที่กลุ่มตัวอย่างทราบความหมาย 100 คำ กลุ่มตัวอย่างสามารถนำคำศัพท์เหล่านั้นไปใช้ในการพูดและการเขียนได้ 49.96 คำ ส่วนที่เหลือกลับเป็นคำศัพท์ที่นักศึกษารู้ความหมายคำศัพท์ แต่ไม่สามารถนำไปใช้ในทักษะการพูดและการเขียนได้ เมื่อทำการวิเคราะห์ศักยภาพในการใช้คำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary) ในทักษะการเขียนและการพูด (writing and speaking skills) ของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละระดับคำศัพท์ (ระดับ 2000, 3000, 5000 และ 10000) ทำให้ทราบว่า ศักยภาพในการใช้คำศัพท์ด้านการรับสารไปใช้ในการพูดและการเขียนของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีแนวโน้มลดลงตามระดับความยากของคำศัพท์ โดยนักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีศักยภาพการใช้คำศัพท์ด้านการรับสารในระดับ 2000 ไปใช้ในทักษะการพูดและการเขียนได้มากที่สุด ที่ระดับร้อยละ 64.34 รองลงมาคือ คำศัพท์ในระดับ 3000 (21.21%) และ 5000 (9.31%) แต่ระดับศักยภาพในการใช้คำศัพท์ด้านการรับสารไปใช้ในการพูดและการเขียนที่ระดับคำศัพท์ 10000 กลับสูงขึ้นเป็นร้อยละ 22.67

2. ในการประเมินคุณภาพทั่วไปของหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อนำเสนอ พบว่าหนังสือทั้งสองเล่มมีคุณภาพในระดับปานกลาง (3.23 และ 2.99 ตามลำดับ) สำหรับการประเมินคุณภาพหนังสือในด้านคำศัพท์ แสดงให้เห็นว่า คุณภาพของหนังสือในด้านเนื้อหาคำศัพท์และกิจกรรมเกี่ยวกับคำศัพท์อยู่ในระดับต่ำทั้งคู่ (2.47 และ 2.42 ตามลำดับ) โดยผลการประเมินคุณภาพหนังสือด้านคำศัพท์ในทุกหัวข้อย่อยอยู่ในระดับปานกลางและต่ำทั้งสิ้น ไม่ปรากฏผลการประเมินคุณภาพในระดับสูง

3. จากผลการวัดระดับความยากของคำศัพท์ในหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ พบว่า ความยากของคำศัพท์ที่ใช้ในหนังสือเรียนทั้งสองมีความใกล้เคียงกัน กล่าวคือ หนังสือทั้งสองเล่มมีจำนวนคำศัพท์ในระดับพื้นฐานที่ระดับ 1000 – 2000 มากกว่าร้อยละ 90 ของคำศัพท์ทั้งหมดในเล่ม แต่มีเพียงไม่ถึงร้อยละ 10 ที่เป็นกลุ่มคำศัพท์ที่ระดับสูงกว่า 2000 ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มคำศัพท์ที่เหมาะสมสำหรับนักศึกษา เมื่อพิจารณาปริมาณคำศัพท์ในแต่ละระดับ จะเห็นว่าปริมาณคำศัพท์ในกลุ่มที่ง่ายที่สุด คือ ระดับ 1000 มีปริมาณมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับคำศัพท์ในระดับอื่นๆ และปริมาณคำศัพท์มีแนวโน้มลดลงตามระดับความยากของคำศัพท์

อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

1. จากการหาค่าร้อยละของศักยภาพการนำคำศัพท์ด้านการรับสาร (receptive vocabulary) ไปใช้ในการพูดและการเขียน (speaking and writing skills) ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต พบว่า อยู่ในระดับต่ำ ที่ระดับร้อยละ 49.96 กล่าวคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ตสามารถนำคำศัพท์ที่รู้ความหมายไปใช้ในการพูดและการฟังได้เพียงไม่ถึงครึ่งหนึ่งของจำนวนคำศัพท์ที่ทราบความหมายทั้งหมด หรืออีกความหมายหนึ่งคือ นักศึกษามีปัญหาในการใช้คำศัพท์ที่ตนเองรู้ความหมายไปใช้ในสถานการณ์การพูดและการเขียน

ระดับศักยภาพนำคำศัพท์ที่ทราบความหมายไปใช้ได้ใหม่บริบทการพูดและเขียนในระดับต่ำดังกล่าวอาจเป็นผลมาจากเนื้อหาและกิจกรรมในหนังสือเรียนที่ใช้ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ ซึ่งเป็นรายวิชาพื้นฐานของมหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต ไม่สามารถกระตุ้นการใช้คำศัพท์ของผู้เรียนได้มากเท่าที่ควร โดยจากผลการประเมินหนังสือเรียนทั้งสองเล่มในตารางที่ 4 จะเห็นได้ว่า คุณภาพด้านกิจกรรมบทเรียนที่ส่งเสริมการนำคำศัพท์ไปใช้เพื่อการสื่อสาร (ฟัง พูด อ่าน และเขียน) อยู่ในระดับปานกลาง (3.20) สำหรับหนังสือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไป และใน

ระดับต่ำสำหรับหนังสือเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ (2.40) ซึ่งอาจหมายความว่า กิจกรรมในหนังสือทั้งสองเล่มเป็นกิจกรรมที่ไม่ส่งเสริมการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนมากนัก จากแนวทางการวิเคราะห์ดังกล่าวมีความสอดคล้องกับการแสดงความคิดเห็นของผู้สอนที่ให้ไว้ในแบบสอบถาม คือ มีผู้สอนจำนวน 3 คน จากทั้งหมด 6 คน แสดงความคิดเห็นในแบบสอบถามว่า กิจกรรมในหนังสือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปเน้นกิจกรรมเพื่อส่งเสริมทักษะด้านไวยากรณ์และการสนทนาในชีวิตประจำวัน แต่อย่างไรก็ตาม กิจกรรมส่งเสริมการสนทนาที่ใช้ในหนังสือเล่มนี้ กลับเน้นไปที่การเติมคำ ไม่ใช่การสร้างประโยคพูดคุย ส่วนกิจกรรมในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพเน้นกิจกรรมการอ่านและการเขียน แต่อย่างไรก็ตาม กิจกรรมในหนังสือมีไม่มากนักเมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณเนื้อหาในเล่ม อีกทั้งกิจกรรมไม่สะท้อนการนำคำศัพท์ไปใช้ในรูปประโยคมากนัก กิจกรรมส่วนใหญ่เป็นแบบการเติมคำ การจับคู่ และเลือกคำตอบจากตัวเลือก

ดังนั้นแล้วเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาราชภัฏภูเก็ตมีศักยภาพการนำคำศัพท์ด้านการรับสารไปใช้ในการพูดและการเขียนมากขึ้น ผู้สอนควรเพิ่มกิจกรรมการเรียนในหนังสือเรียนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้คำศัพท์ในทักษะการพูดและการเขียนมากขึ้นและมีการใช้คำศัพท์ในบริบทที่หลากหลาย

2. ผลการวิจัยที่พบว่า ศักยภาพการนำคำศัพท์ด้านการรับสารไปใช้ในการพูดและการเขียนของนักศึกษาราชภัฏภูเก็ตมีแนวโน้มลดลงตามระดับความยากของคำศัพท์ อันนี้อาจเป็นผลมาจากคำศัพท์ในระดับที่สูงขึ้นเป็นกลุ่มคำศัพท์ที่ยากขึ้นและไม่สามารถพบเจอหรือใช้ได้ สถานการณ์ทั่วไป โดยระดับคำศัพท์ที่มักมีการใช้กันมากในการพูดและเขียนในชีวิตประจำวัน คือ คำศัพท์ในช่วง 1000 - 2000 (Nation และ Waring, 1997) ดังนั้นไม่แปลกที่กลุ่มตัวอย่างจะมีศักยภาพการนำคำศัพท์ที่ทราบความหมายไปใช้ในการพูดและการเขียนลดลงตามระดับคำศัพท์ โดยมีรายละเอียดดังนี้ คือ ระดับ 2000 (64.34%), 3000 (21.21%) และ 5000 (9.31%) ตามลำดับ

อย่างไรก็ตามผลการวิจัยกลับพบว่า นักศึกษามีศักยภาพการนำคำศัพท์ด้านการรับสารในระดับ 10000 (ซึ่งเป็นระดับที่ยากที่สุดในข้อสอบวัดปริมาณคำศัพท์) ไปใช้ในทักษะการพูดและการเขียน สูงมากกว่าศักยภาพการนำคำศัพท์ด้านการรับสารในระดับ 3000 และ 5000 ผลการวิจัยที่ผิดปกตินี้อาจเป็นผลมาจากคะแนนของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ ซึ่งพบว่า นักศึกษากลุ่มนี้มีระดับศักยภาพการนำคำศัพท์ด้านการรับสารไปใช้ในทักษะการพูดและการเขียนที่ไม่สอดคล้องกับนักศึกษากลุ่มตัวอย่างในสาขาอื่นๆ โดยกลุ่มตัวอย่างจากสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มีศักยภาพการนำคำศัพท์ด้านการรับสารในทักษะการพูดและการเขียนเรียงลำดับดังนี้ คำศัพท์ระดับ 2000 (72%) รองลงมาคือ คำศัพท์ระดับ 10000 (48%) ระดับ 3000 (31%) และระดับ 5000 (24%) ตามลำดับ

โดยผลการวิจัยที่ไม่ปกติของระดับศักยภาพการนำคำศัพท์ด้านการรับสารในทักษะการพูดและการเขียนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ ในระดับ 10000 อาจเกิดจากคำศัพท์เป้าหมายในข้อคำถามที่ 3 ของระดับคำศัพท์ 10000 คือ “sophomore” เป็นคำศัพท์ที่กลุ่มตัวอย่างในสาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ มีความคุ้นเคย จากผลที่ได้จากข้อสอบแสดงให้เห็นว่า จำนวนกลุ่มตัวอย่างรู้ความหมายของคำศัพท์คำนี้ในระดับสูงมากที่ระดับร้อยละ 90.14 และจากนักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ทราบความหมายของคำศัพท์คำนี้สามารถนำคำว่า “sophomore” ไปใช้ได้มากขึ้นร้อยละ 60 ดังนั้นแล้ว ผลการวิจัยในส่วนนี้อาจมีความคาดเคลื่อนจากความเป็นจริงได้ สำหรับงานวิจัยต่อไปควรทำการเปลี่ยนคำศัพท์คำนี้ออกไปจากข้อสอบคำศัพท์ หรืออาจมีการเพิ่มจำนวนกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้นและหลากหลายสาขาวิชาขึ้น เพื่อเป็นการลดความคลาดเคลื่อนในกรณีนี้ออกไป

3. ผลการประเมินคุณภาพทั่วไปของหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ ในด้านความสัมพันธ์กับรายวิชา หลักการสอนภาษา ความเหมาะสมกับผู้เรียน รูปลักษณะภายนอก และเนื้อหาการเรียนการสอน พบว่า อยู่ในระดับปานกลางทั้งคู่ (3.23 และ 2.99 ตามลำดับ) แต่อย่างไรก็ตาม ผลการประเมินคุณภาพด้านเนื้อหาคำศัพท์และกิจกรรมด้านคำศัพท์ของหนังสือกลับพบว่า มีระดับต่ำทั้งคู่ (2.47 และ 2.42 ตามลำดับ) จากผลการประเมินคุณภาพหนังสือข้างต้น หมายความว่า หนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพมีคุณภาพระดับหนึ่ง (ระดับปานกลาง) ในการนำไปใช้เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียนตามคำอธิบายรายละเอียดวิชา แต่อย่างไรก็ตาม ในการพัฒนาทักษะด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียน ผู้รับผิดชอบจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องปรับปรุงหนังสือในหลายๆ แง่มุม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่มีคำการประเมินในระดับต่ำ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

เพื่อการพัฒนาทักษะด้านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษา หนังสือภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนในทุกหัวข้อย่อยในแบบสอบถาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของกรให้คำศัพท์ใหม่ที่เหมาะสมกับระดับผู้เรียน การกระจายคำศัพท์ในแต่ละบทมีการเรียงคำศัพท์ตามระดับความง่ายไปสู่ระดับยาก คำศัพท์มีการนำเสนอซ้ำหรือมีการใช้ซ้ำตามบทเรียนต่างๆ ในเล่ม การนำเสนอคำศัพท์ใหม่ในบทเรียนมีรูปแบบที่หลากหลาย และการสอนคำศัพท์ใหม่โดยเทคนิคการสอนแบบบนลงล่าง สำหรับหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ จำเป็นต้องเร่งปรับปรุงอย่างมากในส่วนของกรกระจายคำศัพท์ในแต่ละบทมีการเรียงคำศัพท์ตามระดับความง่ายไปสู่ระดับยาก คำศัพท์มีการนำเสนอซ้ำหรือมีการใช้ซ้ำตามบทเรียนต่างๆ ในเล่ม การสอนคำศัพท์ใหม่โดยเทคนิคการสอนแบบบนลงล่าง กิจกรรมบทเรียนส่งเสริมการนำคำศัพท์ใหม่ไปใช้เพื่อการสื่อสารด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน และกิจกรรมเกี่ยวกับคำศัพท์ที่มีความน่าสนใจ

4. ในภาพรวมคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ใช้ในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษทั้งสองเล่มอยู่ในระดับที่ง่ายเกินไป ไม่ส่งเสริมให้นักศึกษาเรียนรู้คำศัพท์ในกลุ่มยากมากเท่าที่ควร ด้วยเหตุนี้อาจเป็นไปได้ว่า การเลือกใช้หนังสือทั้งสองเล่มนี้เป็นผลให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีศักยภาพการนำคำศัพท์ด้านการรับสารไปใช้ในทักษะการพูดและการเขียนในระดับต่ำ เนื่องจากทำให้นักศึกษามีข้อจำกัดในการเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ในระดับสูง และจากการไม่รู้ความหมายของคำศัพท์แล้วนั้น ก็ไม่อาจนำไปสู่การใช้คำศัพท์ในการพูดและเขียนได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Henriksen (1999) ที่กล่าวไว้ว่า รูปแบบคำศัพท์แบบ receptive to productive มีความเกี่ยวข้องกับระดับความชำนาญในด้านคำศัพท์ของผู้เรียน กล่าวคือ ผู้เรียนจะเริ่มต้นจากการเข้าใจความหมายคำศัพท์ก่อน ซึ่งเป็นระดับความชำนาญในขั้นแรก จากนั้นเมื่อผู้เรียนมีความเข้าใจต่อคำศัพท์นั้นๆ แล้ว ผู้เรียนจะสามารถสะท้อนความสามารถในการใช้คำศัพท์ในการพูดและเขียนได้

ถึงแม้จะมีคำศัพท์ในระดับยากอยู่บ้าง (ระดับตั้งแต่ 3000 ขึ้นไป) คิดเป็นจำนวน 1,747 คำ ในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไป (หรือร้อยละ 7.118 ของคำศัพท์ทั้งหมด) และ 1,845 คำ ในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ (หรือร้อยละ 8.109 ของคำศัพท์ทั้งหมด) แต่ไม่ได้หมายความว่า นักศึกษาจะสามารถเรียนคำศัพท์ในกลุ่มยากนี้ได้ ดังตัวเลขข้างต้น เนื่องจากจำนวนคำศัพท์ที่แสดงไว้นั้นจะนับรวมคำซ้ำด้วย ดังตัวอย่าง

ตารางที่ 6: เปรียบเทียบปริมาณคำศัพท์ทั้งหมดและคำศัพท์ไม่รวมคำซ้ำในหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและหนังสือภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพในระดับ 6000 9000 12000 15000 18000

ระดับคำศัพท์	จำนวนคำศัพท์ในหนังสือ			
	หนังสือวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไป		หนังสือวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ	
	คำศัพท์ทั้งหมด	คำศัพท์ไม่รวมคำซ้ำ	คำศัพท์ทั้งหมด	คำศัพท์ไม่รวมคำซ้ำ
6000	154	64	125	68
9000	55	24	39	28
12000	43	4	25	13
15000	9	6	13	3
18000	10	3	10	5

จากตารางข้างต้น แสดงให้เห็นว่า จากจำนวนคำศัพท์ทั้งหมดในหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั่วไปและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ มีจำนวนคำศัพท์ในกลุ่มที่เป็นระดับเป้าหมายสำหรับนักศึกษา (ระดับตั้งแต่ 3000 ขึ้นไป) ในปริมาณน้อยมาก ไม่เหมาะสมต่อการพัฒนาความรู้คำศัพท์ของนักศึกษาในการเรียนรู้ความหมายคำศัพท์ ดังนั้นแล้ว การเลือกหนังสือที่มีคำศัพท์ที่เหมาะสมกับนักศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นในการพัฒนาทักษะทางคำศัพท์ของผู้เรียนเนื่องจากหนังสือเรียนเป็นสื่อการสอนที่สำคัญในชั้นเรียนที่จะช่วยให้การสอนบรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์รายวิชา (Janeiro, 2005) หรือถ้าผู้สอนมีความประสงค์อยากใช้สื่อการเรียนการสอนอื่นๆ ประกอบการสอนทักษะคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ถือว่าเป็นทางเลือกที่ดีอีกทางหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตาม ยังต้องคำนึงถึงระดับคำศัพท์ที่จะใช้สอนเช่นเดียวกับการเลือกหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ

บรรณานุกรม

- Abdullahi, M. (2010). **Designing and Developing Instructional Materials By School Teachers**. A leader paper presented at an Annual Conference and Convention, Organized by the Nigeria Association for Educational Media and Technology (NAEMT). C.O.E Minna. 20th – 26th September, 2010.
- Abdu-Raheem, B. O. (2014). Improvisation of instructional materials for teaching and learning in secondary schools as predictor of high academic standard. **Nigerian Journal of Social Studies**. XVII(1): 131-143.
- Albrechtsen, D, Haastруп, K & Henriksen, B. (2008). Vocabulary and writing in a first and second language. **Processes and development**. 1(1).
- Azadeh, N. (2010). Active and Passive Vocabulary Knowledge: The Effect of Years of Instruction. **The Asian EFL Journal Quarterly**. 12(1): 30-46.
- Best, J. W. (1970). **Research in Education**. Englewood Cliffs New Jersey: Prentice Hall
- Dubin, F., & Olshain, E. (1986). **Course design**. Cambridge: Cambridge University Press.
- EF English Proficiency Index. (2013). Comparing English skills between countries – EF EPI. Retrieved on 2014-02-20, from <http://www.ef.com/epi>.
- Eldridge, J. & Neufeld, S. (2009). The Graded Reader is Dead, Long Live the Electronic Reader. **The Reading Matrix**. 9(2).
- Effiong, O. E. & Igiri, C. E. (2015). Impact of Instructional Materials in Teaching and Learning of Biology in Senior Secondary Schools in Yakurr LG A. **International Letters of Social and Humanistic Sciences**. 62: 27-33.
- Golkar, M., & Yamini, M. (2007). Vocabulary, proficiency and reading comprehension. **The Reading Matrix**. 7(3): 88–112.
- Hair, J. F., Jr., Black, W. C., Babin, B. J., Anderson, R. E., & Tatham, R. L. (2006). **Multivariate data analysis (6th ed.)**. Upper Saddle River. NJ: Prentice-Hall.
- Henriksen, B. (1999). Three Dimensions of Vocabulary Development. **Studies in Second Language Acquisition (SSLA)**. 21: 303-317.
- Hermann, F. (2003). Differential effects of reading and memorization of paired associates on vocabulary acquisition in adult learners of English as a second language. **TESL-EJ: Teaching English as a second or foreign language**. 7(1): 1-16.
- Janeiro, R. (2005). **The importance of coursebooks for teachers of English as a foreign language**. Available: <https://www.maxwell.vrac.puc-rio.br/22611/22611.PDF>
- Knight, S. (1994). Dictionary use while reading: The effects on comprehension and vocabulary acquisition for students of different verbal abilities. **Modern Language Journal**. 78(3): 285-299.
- Laufer, B. (1986). Possible changes in attitude towards vocabulary acquisition research. **IRAL**. XXIV(1): 69-75.
- Laufer, B. (1998). The development of passive and active vocabulary in a second language: same or different? **Applied Linguistic**. 19(2): 255-271.
- Laufer, B. & Goldstein, Z., (2004). Testing vocabulary knowledge: Size, strength, and computer adaptiveness. **Language Learning**. 54(3): 399-436.
- Laufer, B. & Nation, P. (1999). A vocabulary-size test of controlled productive ability. **Language Testing**. 16: 33-51.

- Litz, D. R. A. (2005). Textbook Evaluation and EFL Management: A South Korean Case Study. **Asian EFL Journal**. 48: 1-53.
- Miekley, J. (2005). ESL textbook evaluation checklist. **The Reading Matrix**. 5(2).
- Nation, P. (1990). **Teaching and learning vocabulary**. New York: Heinle & Heinle.
- Nation, P. (2001). **Learning Vocabulary in Another Language**. Cambridge: Cambridge University Press.
- Nation, P. (2006). How large a vocabulary is needed for reading and listening? **Canadian Modern Language Review**. 63(1): 59-82.
- Nation, P., & Meara, P. (2002). Vocabulary. In N. Schmitt (Ed.), **An introduction to applied linguistics**. New York: Oxford University Press Inc.
- Nation, P. & Waring, R. (1997). **Vocabulary size, text coverage, and word lists**. In Vocabulary: description, acquisition and pedagogy N. Schmitt and M. McCarthy (eds.). Cambridge University Press: Cambridge.
- Nirattisai, S. & Chiramanee, T. (2015). Is Thai students' vocabulary size extensive enough for effective communication?. **Ramhamhaeng Research Journal of Humanities and Social Sciences**. 18(2): 45-66.
- Nunnally, J. C. (1978). **Psychometric theory (2nd ed.)**. New York: McGraw-Hill.
- Olmos, C. (2009). An Assessment of the Vocabulary Knowledge of Students in Final Year of Secondary Education. Is Their Vocabulary Extensive Enough? **International Journal of English Studies, special issue**, 73-90.
- O' Loughlin, R. (2012). Turning into vocabulary frequency in course books. **RELC Journal**. 43(2): 255-269.
- Schmitt, N. (2010). **Researching vocabulary: A vocabulary research manual**. Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- Zhiying, Z. (2005). **A comparative study of passive and active vocabulary knowledge of Prince of Songkla University and South China Agricultural University EFL learners**. Unpublished Master Dissertation, Prince of Songkla University, Thailand.
- Zhong, H. (2016). The relationship between receptive and productive vocabulary knowledge: a perspective from vocabulary use in sentence writing. **The Language Learning Journal**. 44: 1-17.
- Zhong, H. & Hirsh, D. (2009). Vocabulary growth in an English as a foreign language context. **University of Sydney Papers in TESOL**. 4: 85-113.